

ОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ**МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ****ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 91
ОТ 26 МАЙ 2000 Г.**

за изменение и допълнение на Постановление № 30 на Министерския съвет от 1998 г. за условията и реда за управление на бюджет от училищата и обслужващите системата на народната просвета звена на територията на общините Несебър, Кюстендил, Благоевград и Силистра, работещи по проект ВГ 95.06-02 „Финансово управление на средното образование“ по Програмата ФАР (ДВ, бр. 18 от 1998 г.)

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

§ 1. В наименованието на постановлението думите „на територията на общините Несебър, Кюстендил, Благоевград и Силистра, работещи по проект ВГ 95.06-02 „Финансово управление на средното образование“ по Програмата ФАР“ се заличават.

§ 2. Член 1 се изменя така:

„Чл. 1. Бюджетът на училищата и обслужващите системата на народната просвета звена, на които е предоставено правото да съставят и управляват бюджет, се състои от:

1. субсидия, определена по формула въз основа на обективни критерии и показатели, утвърдени от общинските съвети или от министъра на образованието и науката;

2. собствени приходи;

3. средства от преходни остатъци.“

§ 3. В чл. 2, ал. 2 думите „ал. 2“ се заличават.

§ 4. В чл. 3 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думите „ал. 2“ се заличават.

2. В ал. 2 след думите „обслужващите системата на народната просвета звена“ се добавя „съвместно с първостепенния разпоредител с бюджетни кредити“.

§ 5. В чл. 4 се правят следните изменения:

1. В ал. 1 след думите „при условията и по реда“ се поставя запетая и се добавя „предвидени в нормативните актове за финансиране на системата на народната просвета“, а текстът до края се заличава.

2. В ал. 1 и 2 думите „ал. 2“ се заличават.

§ 6. В § 2 от заключителните разпоредби след думите „Закона за народната просвета“ се поставя точка и текстът до края се заличава.

Министър-председател: **Иван Костов**
Главен секретар на Министерския съвет:
Елиана Масева

**МИНИСТЕРСТВА
И ДРУГИ ВЕДОМСТВА****МИНИСТЕРСТВО
НА ИКОНОМИКАТА****ДОГОВОР**

между правителството на Република България и правителството на Република Куба за взаимно насърчаване и защита на инвестициите (Ратифициран със закон, приет от XXXVIII Народно събрание на 24 март 1999 г. – ДВ, бр. 30 от 1999 г. В сила на 24 май 2000 г.)

Правителството на Република България и правителството на Република Куба, наричани „договарящи страни“;

желаяйки да ускорят икономическото сътрудничество във взаимна изгода на двете страни;

в стремежа си да създадат и поддържат справедливи и безпристрастни условия за инвестиции от инвеститори на едната договаряща страна на територията на другата договаряща страна;

признавайки, че взаимното насърчаване и защитата на такива инвестиции спомагат за разширяването на икономическите връзки между двете страни и стимулират инвестиционните инициативи;

се договориха за следното:

Член 1**Определения**

За целите на този договор:

1. Понятието „инвестиция“ означава всякакъв вид вложение на инвеститор от едната договаряща страна на територията на другата договаряща страна в съответствие със законодателството на договарящата страна, на чиято територия е направена инвестицията, и включва по-специално, но не изключително:

а) право на собственост върху движимо и недвижимо имущество, както и ограничени вещни права върху недвижими имоти, ипотечи, плодоползване, залози;

б) дялове, акции, ценни книжа или други форми на участие в дружество;

в) парични вземания или искове за изпълнение, които имат икономическа стойност;

г) права на интелектуална или индустриална собственост, такива като патенти, авторски права, търговски марки, търговски наименования, промишлени образци и права върху технологични процеси, ноу-хау и гудуил;

д) всяко право, предоставено по силата на закон, договор или административен акт на компетентен държавен орган, включително всяко право, свързано с концесии;

е) финансови кредити, свързани с инвестиция.

Инвестицията включва и увеличението на стойността на вложенията по буква „а“ до буква „е“.

Всяка промяна във формата, в която вложенията са инвестирани или реинвестирани, не засяга техния характер на инвестиция, при условие, че тази промяна е в съответствие със законодателството на договарящата страна, на чиято територия са били извършени инвестициите.

2. Понятието „приходи“ означава сумите, законно получени от инвестиция, като печалби, дивиденди, лихви, доходи от капитал, печалби от прехвърлянето на имущество и други правомерни доходи.

3. Понятието „инвеститор“ означава:

а) всяко физическо лице, което е гражданин на всяка от договарящите страни в съответствие със законодателството ѝ и постоянно пребивава на територията на съответната страна;

б) всяка компания, предприятие, дружество, организация или асоциация, обособена или учредена или по друг начин надлежно регистрирана съгласно законите на договарящата страна и със седалище на територията на последната.

4. Понятието „територия“ означава:

а) за Република България – държавната територия на Република България, включително териториалното море, както и континенталния шelf и изключителната икономическа зона, върху които страната упражнява суверенни права или юрисдикция в съответствие с международното право;

б) за Република Куба – освен територията в държавните сухоземни граници се включват също крайбрежните площи и въздушното пространство; включват се и морските и подводните площи и въздушното пространство, върху които Кубинската държава има суверенитет и в съответствие с международното право упражнява суверенни права и юрисдикция.

Член 2

Насърчаване и защита на инвестициите

1. Всяка договаряща страна насърчава и защитава на своята територия инвестиции на инвеститори на другата договаряща страна и допуска такива инвестиции в съответствие със своето законодателство, като им предоставя справедливо и безпристрастно третиране и защита.

2. В случай на реинвестиране на приходите от инвестицията тези реинвестиции и приходите от тях се ползват от същата защита, както и първоначалната инвестиция.

3. Всяка от договарящите страни разглежда благоприятно и в съответствие със своето законодателство въпросите, отнасящи се до влизането, престоя, работата и придвижването на нейната територия на граждани на другата до-

говаряща страна, които упражняват дейности, свързани с инвестиция, и на членовете на техните семейства, представляващи част от домакинствата им.

Член 3

Третиране на инвеститорите и инвестициите

1. Всяка договаряща страна в рамките на своята територия предоставя на инвеститорите на другата договаряща страна по отношение на разширяването, управлението, оперирането, поддържането, използването, притежаването и разпореждането с техните инвестиции, третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено на собствените инвеститори или на инвеститорите на която и да е трета държава, в зависимост от това кое е по-благоприятно за тези инвеститори.

2. Всяка договаряща страна предоставя на инвестициите, направени на нейната територия от инвеститори на другата договаряща страна, третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено на инвестициите, направени от собствените инвеститори, които инвестират в подобни дейности, или от инвеститорите на която и да е трета държава, в зависимост от това кое е по-благоприятно.

3. Разпоредбите на ал. 1 и 2 на този член не се тълкуват като задължаващи едната договаряща страна да предоставя на инвеститорите и техните инвестиции на другата договаряща страна настоящата или бъдещата полза от каквото и да било предимство или привилегия, които може да са предоставени от първата договаряща страна на инвеститори и техните инвестиции на трета държава по силата на:

а) участие в или асоцииране към съществуващи или бъдещи митнически съюзи, зони за свободна търговия, икономически общности, многостранни споразумения за инвестициите или подобни международни институции, както и други международни договори, водещи до такива съюзи и други форми на икономическо сътрудничество; или

б) всякакво многостранно или двустранно споразумение или договореност, отнасящи се изцяло или преимуществено до данъчното облагане.

4. Всяка от договарящите страни си запазва правото да прави или поддържа в съответствие със своето законодателство изключения от националния режим на третиране, предоставен съгласно ал. 1 и 2 на този член. Всяко ново изключение обаче се прилага само по отношение на инвестициите, направени след влизането в сила на това изключение.

5. Ако разпоредбите на вътрешното законодателство на която и да е от договарящите страни или задължения по силата на настоящи или бъдещи международни споразумения, приложими между договарящите страни, или други международни договори, по които те са страни, съдържат разпоредби, било то общи или специ-

ални, предоставящи на инвестициите на инвеститори от другата договаряща страна третиране, по-благоприятно от предвиденото в този договор, такива разпоредби имат предимство пред този договор до степенята, до която са по-благоприятни.

Член 4

Обезщетение за загуби

На инвеститорите на едната договаряща страна, чиито инвестиции претърпят загуби на територията на другата договаряща страна, дължащи се на война, друг въоръжен конфликт, извънредно положение или други подобни събития, се предоставя по отношение на възстановяване, обезщетение, компенсация или друго уреждане третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено на собствените инвеститори или на инвеститори на която и да е трета държава, в зависимост от това кое е по-благоприятно.

Член 5

Отчуждаване и обезщетение

1. Инвестициите на инвеститори на едната договаряща страна на територията на другата договаряща страна, няма да бъдат национализирани, отчуждавани или подложени на мерки, имащи същия ефект (наричани „отчуждаване“), освен ако са предприети за особено важни държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин на недискриминационна основа по надлежен законов ред и след предварително, адекватно и ефективно обезщетение.

2. Такова обезщетение ще възлиза на пазарната стойност на отчуждената инвестиция, непосредствено преди отчуждаването или преди предстоящото отчуждаване да е станало обществено известно, в зависимост от това кое от тях е настъпило по-рано; ще бъде изплатено без забавяне и ще включва лихва, определяна по лихвения процент на централната банка на страната по котировките за валутата, в която са били извършени инвестициите, от момента на отчуждаването до датата на действителното плащане. Това обезщетение ще подлежи на реализиране и свободен превод в конвертируема валута.

Член 6

Превод на плащания

1. Всяка договаряща страна предоставя на инвеститорите на другата договаряща страна след изпълнението на всички техни данъчни или други фискални по рода си задължения свободен превод на:

а) първоначални и допълнителни парични суми, предназначени за поддържане или увеличаване на инвестицията;

б) доходи от инвестицията;

в) приходите, получени от общата или частичната продажба или ликвидация на инвестицията;

г) сумите, необходими за плащането на разходите, произтичащи от функционирането на инвестицията, такива като изплащане на зае-

ми, заплащане на патенти, лицензионни такси, роялти или други такси;

д) обезщетение, платимо по силата на чл. 4 и 5 (т. е. обезщетение за загуби и обезщетение за отчуждаване);

е) възнаграждението, получено от граждани на другата договаряща страна за извършена работа или предоставена услуга във връзка с инвестициите, направени на нейната територия в съответствие с нейните закони и разпоредби.

2. Преводите, посочени в предходната алинея, се извършват без забавяне в свободно конвертируема валута, договорена между страните, по пазарния валутен курс, преобладаващ в деня на превода на територията на договарящата страна, където е направена инвестицията.

3. На всички преводи, предмет на уреждане в този член, се предоставя в съответствие със законодателството на всяка от договарящите страни третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено на преводите, направени от инвеститори на която и да е трета държава.

Член 7

Суброгация

Ако договаряща страна или определена от нея агенция извърши плащане на един от своите собствени инвеститори по силата на гаранция или договор за застраховка срещу нетърговски риск, дадени във връзка с инвестиция на територията на другата договаряща страна, последната договаряща страна ще признае прехвърлянето на право или иск, принадлежащо на такъв инвеститор, върху първата договаряща страна или определената от нея агенция, както и правото на първата договаряща страна или определената от нея агенция да упражнява по силата на суброгация всяко такова право или иск до размер, непревишаващ правото на праводателя си.

Член 8

Разрешаване на спорове между договарящите страни

1. Спорове между договарящите страни относно тълкуването или прилагането на разпоредбите на този договор се уреждат, доколкото това е възможно, по приятелски начин чрез преговори.

2. В случай, че такъв спор между договарящите страни не бъде разрешен съгласно ал. 1 на този член в рамките на период от шест месеца от датата на започване на преговорите, той може да бъде отнесен при писмено искане на някоя от договарящите страни за разрешаване пред арбитражен съд.

3. Такъв арбитражен съд се съставя за всеки отделен случай по следния начин: в рамките на три месеца от получаването на молба за арбитраж всяка от договарящите страни ще назначи по един член на арбитражния съд; след това тези двама членове ще изберат гражданин на трета държава, поддържаща дипломатически отношения с всяка от договарящите страни, който след одобрение на двете договарящи стра-

ни ще бъде назначен за председател на арбитражния съд. Председателят ще бъде назначен в рамките на два месеца от датата на назначаване на другите двама членове.

4. Ако в сроковете, определени в ал. 3 на този член, не бъдат извършени необходимите назначения, всяка от договарящите страни, при липса на друго споразумение, може да покани президента на Международния съд да извърши необходимите назначения. Ако президентът е гражданин на някоя от договарящите страни или ако той/тя е възпрепятстван по някакъв друг начин да изпълни тази функция, вицепрезидентът ще бъде поканен да извърши необходимите назначения. Ако вицепрезидентът е гражданин на някоя от договарящите страни или ако той/тя също е възпрепятстван да изпълни тази функция, следващият по старшинство член на Международния съд, който не е гражданин на някоя от договарящите страни, ще бъде поканен да извърши необходимите назначения.

5. Арбитражният съд постановява решение си въз основа на разпоредбите на този договор, както и въз основа на общоприетите принципи и норми на международното право. Съдът определя своя собствена процедура.

6. Арбитражният съд постановява решение си с мнозинство на гласовете. Това решение ще бъде окончателно и задължително за двете договарящи страни.

7. Всяка договаряща страна поема разходите за своя член на съда и за своето представяне в арбитражния процес. Разходите за председателя и останалите разходи се поемат от договарящите страни поравно.

Член 9

Разрешаване на спорове между инвеститор на едната договаряща страна и другата договаряща страна

1. Всеки спор, който може да възникне между инвеститор на едната от договарящите страни и другата договаряща страна, отнасящ се до инвестиция на този инвеститор на територията на последната договаряща страна, се разрешава, доколкото това е възможно, по приятелски начин чрез преговори.

2. В случай, че такъв спор не може да бъде разрешен в рамките на шест месеца от датата, на която някоя от страните по спора е поискала уреждане чрез преговори, засегнатият инвеститор може да отнесе спора за решаване пред компетентния съд на договарящата страна, на чиято територия е била извършена инвестицията.

3. В случай на спорове по отношение на чл. 4, 5, 6 и 7 от този договор спорът може да бъде отнесен за решаване пред арбитражен съд ад хок, който ще бъде съставен съгласно Арбитражните правила на Комисията на Организацията на обединените нации по международно търговско право (UNCITRAL).

4. Арбитражният съд взема решението си въз основа на националното законодателство на страната, на чиято територия е извършена ин-

вестицията, въз основа на разпоредбите на този договор, както и на общоприетите принципи и норми на международното право.

5. Решението на арбитражния съд е окончателно и задължително за двете страни по спора и се привежда в изпълнение съгласно вътрешното право на засегнатата договаряща страна.

Член 10

Консултации

Всяка договаряща страна може да поиска от другата договаряща страна да поиска началото на консултации по всички въпроси, свързани с тълкуването и прилагането на този договор. Мястото и времето за провеждане на такива консултации се договаря по дипломатически път.

Член 11

Прилагане

Този договор се прилага за всички инвестиции, извършени на територията на всяка от договарящите страни, в съответствие с нейното законодателство от инвеститори на другата договаряща страна. Този договор обаче не се прилага по отношение на инвестиционен спор, възникнал преди влизането му в сила.

Член 12

Влизане в сила, продължителност и прекратяване на договора

1. Този договор влиза в сила на тридесетия ден след датата, на която договарящите страни са се уведомили взаимно, че са изпълнени техните конституционни изисквания за влизането в сила на този договор.

2. Този договор остава в сила за период десет години. След това неговата валидност ще се продължава автоматично за всеки следващ период от пет години, до момента, в който някоя от договарящите страни уведоми писмено другата договаряща страна за своето решение да прекрати договора. Такова писмено уведомление следва да бъде направено по дипломатически път поне дванадесет месеца преди изтичането на удължения период.

3. По отношение на инвестициите, извършени преди датата, на която уведомлението за прекратяване на този договор влезе в сила, разпоредбите на чл. 1 до 11 ще останат в сила за по-нататъшен период от десет години от датата на уведомлението, посочено в ал. 2 на този член.

В уверение на което долуподписаните, надлежно упълномощени за това от техните правителства, подписаха този договор.

Съставен в два екземпляра в София на 16 декември 1998 г. на български, испански и английски език, като всички текстове имат еднаква сила. В случай на различия при тълкуването на този договор предимство има текстът на английски език.

За правителството на
Република България:
Валентин Василев,
министър на търговията
и туризма

За правителството на
Република Куба:
Родриго Малмиерка,
заместник-министър
на инвестициите

ПРОТОКОЛ

При подписването на договора за взаимно насърчаване и защита на инвестициите между правителството на Република България и правителството на Република Куба долуподписаните постигнаха съгласие върху следната разпоредба, която ще бъде считана за неразделна част от този договор:

Към чл. 9, т. 3:

В случай на спорове по отношение на чл. 4, 5, 6 и 7 от този договор засегнатият инвеститор може алтернативно да избере да отнесе спора за решаване пред Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове (ICSID), създаден по силата на Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави, подписана във Вашингтон на 18 март 1965 г., в случай че и двете договарящи страни са страни по тази конвенция.

Съставен в два екземпляра в София на 16 декември 1998 г. на български, испански и английски език, като всички текстове имат еднаква сила. В случай на различия при тълкуването на този договор предимство има текстът на английски език.

29194

**МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА
И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА****СПОГОДБА**

между правителството на Република България и правителството на Чешката република за взаимно наемане на работа на граждани на Република България и граждани на Чешката република

(Утвърдена с Решение № 219 от 24 април 2000 г. на Министерския съвет. В сила от 4 май 2000 г.)

Правителството на Република България и правителството на Чешката република (наричани „договарящи страни“),

ръководени от принципите на добрите взаимоотношения,

ръководени от желанието да развият икономическо сътрудничество с оглед нуждите на пазара на труда в двете държави,

се договориха за следното:

Член 1

(1) Тази спогодба се отнася за гражданите на Република България с постоянно местожителство на територията на Република България и гражданите на Чешката република с постоянно местожителство на територията на Чешката република (наричани „граждани“), които в съответствие със законодателството на двете държави временно изпълняват трудова дейност на територията на другата договаряща страна (наричана „приемаща държава“).

(2) Гражданите могат да бъдат наемани на работа по всички професии, чието практикуване съгласно законодателството на приемащата държава не е ограничено за чужденци. За професии, за чието упражняване се изисква специално разрешение, е необходимо получаването на такова разрешение.

Член 2

(1) Органи на договарящите страни, които отговарят за изпълнението на тази спогодба (наричани „упълномощени органи“), са:

в Република България – Министерството на труда и социалната политика на Република България;

в Чешката република – Министерството на труда и социалните дела на Чешката република.

(2) Изпълнението на тази спогодба се възлага: в Република България – на Националната служба по заетостта;

в Чешката република – на Министерството на труда и социалните дела (Администрация на Службата по заетостта и регионалните органи по труда) (наричани „компетентни органи“).

(3) След подписване на спогодбата органите по ал. 1 и 2 незабавно съгласуват механизма за нейното практическо реализиране и формите на съвместна дейност.

Член 3

(1) Наемането на работа на граждани се осъществява посредством компетентните органи. Тези органи съдействат при търсенето и заемането на работни места.

(2) Посредническа дейност могат да осъществяват също юридически или физически лица, упълномощени за това от държавния орган, на чиято територия е тяхното седалище. Тази дейност на територията на приемащата държава се извършва само при условията, определени от законодателството на тази държава.

Член 4

(1) Съгласно условията на тази спогодба гражданин може да извършва трудова дейност на територията на приемащата държава за период, за който получи разрешение за работа:

а) въз основа на трудов договор с работодателя от тази страна (наричан „работник“):

– за период до една година с възможност за продължаване най-много с още една година;

– за период до шест месеца през календарна година за сезонна работа и работа на учачи се младежи по време на ваканция;

б) в рамките на трудово правоотношение с работодател със седалище на територията на едната държава, който го изпраща за изпълнение на определена трудова дейност на територията на другата държава въз основа на търговски или друг договор (наричан „контракт“), сключен с юридическо или физическо лице от приемащата държава:

– за период до една година с възможност за продължаване за периоди до една година, но най-много до приключване на дейностите по контракта.

(2) На територията на приемащата държава гражданите нямат право да извършват каквато и да било друга дейност срещу заплащане и не могат да бъдат наемани на работа на друго работно място освен това, за което са получили разрешение за работа. Компетентният орган, издаващ разрешение за работа, при обособени случаи може да одобри промяна на работното място.